

Hoa bò cạp

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Hay là mình cứ bắt chấp hết yêu nhau đi”)

Chị đã chẳng còn là chị của ngày xưa để mà mềm lòng trước anh. 25 tuổi của chị trưởng thành và biết phân biệt đâu là rung động đâu là thực tế.

25 tuổi - Chị không còn trẻ nữa, đã bắt đầu xuất hiện những nếp nhăn sau đuôi mắt, chứng tích của những ngày sống trong muộn phiền, lo âu và trần trở. Tuổi 25 - Chị không còn xinh nữa, đã bắt đầu thấy mình chững lại, đứng đắn và người lớn hơn. 25 tuổi của Chị là cái hồn hậu, rộng lượng khác với những đố kị, nhỏ nhen và ganh đua của chị ngày 20 tuổi. Chị đang được yêu và có người yêu! Cái tình yêu “lý trí” của những người biết nhận thức và có lý trí. Đừng hỏi chị có yêu anh không? Chị không thể trả lời! Chỉ biết rằng chị hay khuyên những cô gái mới lớn, tình yêu đừng ảo tưởng quá, đôi khi phải biết lý trí em à!

Anh ngỏ ý muốn chị cùng về quê anh, ra mắt ba mẹ! cho em thời gian suy nghĩ!chị nói thế, rồi trần trở mấy ngày, cuối cùng đồng ý, ánh mắt anh rạng ngời! quê anh Củ Chi. Nơi căn cứ địa cách mạng một thời, mảnh đất thiêng và vẫn âm vang hào hùng năm cũ. Anh tự hào về quê anh lắm, tự hào mình là con của mảnh đất Củ Chi nghèo khó nhưng biết hy sinh và vươn lên. Chị cũng đã yêu mảnh đất ấy qua những lời anh kể, qua ánh mắt tự hào chan chứa và mảnh liệt một tình yêu quê! Duy chỉ có về ra mắt ba mẹ anh, chị sợ! Chẳng biết sợ điều gì, nhưng nói rằng chị sợ ba mẹ anh chê chị thì không!

Qua khỏi địa phận Thành Phố, rồi về đến quê anh! Chị ngắm nhìn mảnh đất thường tưởng tượng, rồi ngỡ ngàng nhận ra, sự tưởng tượng và sự thật khác xa nhau. Trung tâm Củ Chi đang đổi mới và vươn lên phát triển một cách kì lạ! nhưng ra khỏi trung tâm, tuy không còn dấu vết của những trận chiến đã qua, song vẫn còn đây cái mộc mạc, dân dã chị vẫn thấy trong những bộ phim tư liệu!

Con đường trải nhựa ngắn nối dài, hai bên đường là những vạt đất chia từng ô trồng dưa, ven bờ, những cây tràm đang vươn mình lên trong một trưa nắng đẹp. Những khoảng đất trống, những ruộng khô và cháy loang lổ, những ngôi

nhà nhỏ bé ẩn mình trong khoảng vườn xanh lá, từ bao đời chống chọi với phong ba. Quê anh dường như được bao bọc bởi một màu xanh bạt ngàn của lá, cỏ, những cây bò cạp trổ hoa vàng rực như cô gái trẻ mỉm cười duyên dáng, những ngọn dừa vươn mình trên bầu trời xanh như chàng trai mới lớn ôm ấp khát vọng vươn xa. Con đường trải nhựa vẫn nối dài, điểm tô bởi màu đỏ của hoa dâm bụt, đó là hình ảnh của làng quê yên ả thanh bình trong thời mở cửa. Những khúc quanh, khúc co ẩn mình bên những hàng cây, con đường vẫn cứ trải dài tưởng chừng như vô tận, thi thoảng chị liếc nhìn anh rồi mỉm cười, nửa háo hức nửa hân hoan. Anh dừng xe lại, bước xuống, mở cửa cho chị ra.

Nhà anh hiện ra trong màu vàng của nắng và của hoa bò cạp. Chị nhìn lên những chùm hoa sum sê mà thích thú mê mải! mẹ anh hiền lành chạy ra, chị khép nép cạnh anh khẽ chào rồi cùng vào nhà trong! 3 ngày nơi quê anh, chị được anh dẫn đi khắp họ hàng, bạn bè giới thiệu. Anh tự hào về chị lắm! Anh nói thế, mắt anh long lanh! mẹ anh có vẻ quý mến chị, cứ nói gần nói xa rằng bà đã mong được có cháu để ẵm bồng, chị thường đỏ mặt rồi quay đi, chị sợ nhìn vào mắt anh lúc ấy, hắn anh đồng tình theo mẹ thì chị biết trả lời sao! Nhưng dường như anh hiểu, anh không nói và cũng chẳng dă động gì đến chuyện cưới xin! Chị thường cùng anh đi dạo trên con đường nhỏ hẹp, xung quanh là những cây bò cạp hoa vàng rực yêu kiều, những lúc ấy bình yên lắm, chị tưởng chị trẻ đi vài tuổi, trở về cái tuổi 20 trong trẻo của ngày xưa...

Anh hứa khi nào chị mệt mỏi và căng thẳng với công việc, anh sẽ đưa chị về đây, chị bật cười, nói anh ngốc. Chạy xe hơn 3 tiếng để về đây à? Rảnh quá, đi dạo biển, đi khu du lịch sinh thái không mát mẻ hơn à, anh cười mỉm mỉm, anh vuốt mái tóc chị đầy tràu mẩn, chị luống cuống gạt tay anh, nhăn nhó, người ta cười! Chưa có ai cười, nhưng đã thấy anh cười thật hiền! Sao mà anh hiền thế! Chị nửa giận nửa thương.

Trở về, với công việc, thi thoảng chị nhớ lại hình ảnh ba mẹ anh loay hoay làm gà nấu cháo cho chị và anh ăn mà thấy mềm lòng. Họ rất yêu thương chị, rất quan tâm, nhưng bao giờ chị lại bù đắp được cho anh những điều như thế? Ngày xưa chị 20 tuổi, xinh xắn, kiều kỳ, chị cũng có một tình yêu đẹp, mỗi tình đầu trong trắng và không trọn. Nó ám ảnh chị đến bây giờ, ăn sâu vào tiềm thức. Rồi chị gặp anh, cái vẻ hiền lành, mộc mạc, cái sự thông minh ẩn sau đôi mắt sâu và phong thái của một kỹ sư khiến chị bỏ trốn. Chị trốn chạy

anh, trốn chạy tình yêu của anh, nhưng bằng sự quyết tâm sắt đá của mình, anh đã chinh phục chị! Nên đó là tình yêu lí trí. Khi mà chị đã tuổi 25 không còn trẻ trung, chị đã có công việc ổn định, lương cao, nhu cầu để không một mình phải được giải đáp.

Bạn bè chị tự hào về chị, những người xung quanh ganh tị với chị! Mới ra trường được một năm chị đã lên chức trợ lý cho tổng giám đốc, đi làm có tài xế đưa đón, xài hàng hiệu, giỏi ngoại ngữ, giỏi giao tiếp. Người yêu chị lương tháng ngàn đô, một kĩ sư cao cấp, có căn hộ chung cư cao cấp, đi xe hơi láng bóng, lại hiền lành và biết chiều chị. Mọi người nói số chị là số hưởng, đời lên hương, chị mỉm cười, chua chát!

Cuộc đời sẽ không êm đềm, sẽ không bình lặng, và sẽ không bao giờ hạnh phúc nếu đời người chẳng trải qua những biến cố những thăng trầm. Đột ngột người yêu cũ của chị trở về, quyết định dừng lại sau những tình yêu chóng vánh, sau những năm tháng tình trường làm mọi gổい công danh, chị đón nhận sự trở về dù là muộn ấy, rồi mỉm cười, em không còn trẻ nữa, không còn xinh xắn như ngày xưa... anh cần một người vợ, một người mẹ của con anh! Nhưng bên cạnh anh em không còn cảm giác, chị trả lời thề, chị đưa tấm hình chị và anh cho người yêu cũ xem, họ nhìn nhau, chị khóc, rồi ôm chầm lấy người yêu cũ, nức ngen! Đây là lần cuối cùng, em sắp lấy chồng!

Đám cưới đã không xảy ra như dự định ban đầu, anh lăm lăm lái xe ra khỏi nhà chị, mệt mỏi và căng thẳng, chị nhìn theo xe anh khuất dần... họ chia tay nhau!

Chị mở một quán café sân vườn cùng với một người bạn, và đầu tư vào đó thời gian và sức lực còn lại của mình! Tuổi trẻ thì phải xông pha, chị nói thề với những ai khen chị giỏi và máu lửa!

Không biết bao lâu rồi chị không gặp anh, nhưng chị thường nhớ màu vàng của hoa bò cạp trước cổng nhà anh, nhớ màu hoa dâm bụt quanh ngõ mà chị hay ra hái và bó lại thành một bó to chưng lên bàn. Chị và người yêu cũ vẫn thi thoảng gặp, thứ tình cảm của những người đã từng yêu nhau, vẫn quan tâm nhau và vẫn không thể bắt đầu! Chị nói với mọi người thề!

Một thời gian sau, nhận ra mình sa sút về tinh thần và thể chất, chị quyết định thay đổi mình! Quyết định ấy khiến người bạn thân hài lòng. Chị shopping

trong một ngày để sắm sửa quần áo, mỹ phẩm, làm mới mình toàn diện. Nói như người bạn thân là refresh. Chị uốn tóc, nhuộm màu nâu nhạt, thay một loạt quần áo màu đen bằng một màu trắng rồi mỉm cười hài lòng khi nhìn mình mới mẻ trong gương.

Sáng, chị dậy rất sớm, quần soọc áo full chạy một vòng biển. Về, tắm rửa, ăn sáng, đi làm! Tuổi 25 của chị đã trở lại trẻ trung và tươi tắn từ sự thay đổi ấy. Tổng giám đốc hài lòng, khách hàng hài lòng, bạn bè hài lòng và chị cũng vui vì điều ấy!

Thời gian này người yêu cũ của chị đã bắt đầu đi làm, tìm lại tham vọng của mình để mưu cầu công danh. Họ thường gặp nhau trong một quán café trên những bậc đá chênh vênh mép biển, cùng trò chuyện và kể những chuyện đã qua giữa những giờ nghỉ trưa ngắn ngủi. Thi thoảng anh hỏi chị về chuyện đám cưới, về tình yêu với chàng kỹ sư. Chị cười. Đó là tình yêu lí trí! Chị nói thế, anh hỏi rằng người ấy có biết điều ấy không? Chị gật, ngày chia tay, em nói, bao giờ tình yêu ấy không còn lí trí nữa, thì về bên nhau! Không hiểu sao chị thấy sóng mũi mình cay. Người yêu cũ nhìn sâu vào mắt chị, mỉm cười, nắm khẽ bàn tay chị: anh làm thế nào để giữ được em?

Chị đã chẳng còn là chị của ngày xưa để mà mềm lòng trước anh. 25 tuổi của chị trưởng thành và biết phân biệt đâu là rung động đâu là thực tế. Duy chỉ có ánh mắt sâu thẳm của anh làm lòng chị yếu mềm, muốn lạnh nhạt, thờ ơ nhưng không thể. Vì thế họ vẫn quan tâm nhau dù một người quay đi và một người quay lại.

Một buổi trưa nào đó, chị và người yêu cũ vẫn thói quen mới xác lập, uống café trên mảng đồi lộng gió. Hoa sứ toả hương nồng, màu trắng dịu dàng làm chị buột miệng nói rằng chị nhớ Củ Chi. Anh lại nhìn sâu vào mắt chị, khẽ cười... anh nghỉ một ngày, đưa em về Củ Chi nha! Chị mở to mắt rồi cúi đầu, lâu sau chị nhìn anh khẽ cười, đưa em về đó là anh sẽ mất em lần hai. Anh cười dịu dàng, anh không sợ, vì anh yêu em và muốn em hạnh phúc!

Chị bật cười, ngày xưa anh cũng nói thế. Rồi cuối cùng anh bỏ chị đi theo một cô bé khác xinh xắn hơn. Chị không còn ganh ghét và đố kị với những cô bé xung quanh anh nữa, thì tới lượt họ lại đố kị với chị khi chị và anh có mối quan hệ không hẳn bình thường. Người bạn thân cũng nói thế, chị mỉm cười chẳng biết lí giải làm sao!

Củ Chi hiện ra trong một ngày mưa! Phương nam đang mùa mưa, nên đang nắng bỗng mưa và đang mưa chợt nắng. Họ cùng đi dạo trên con đường hoa bò cạp nở rộ. Chị ngắt một chùm rực rỡ, hít ngửi và trao anh! Anh cười rạng rỡ, thấy thật hạnh phúc hơn cái thuở yêu đầu. Anh kéo chị nép sát vào anh, vượt những hạt mưa đọng trên khuôn mặt chị, chị đón nhận cử chỉ ấy, cười hiền. Thế nhưng chuyển đi cũng không làm họ trở về bên nhau và cũng chưa làm anh mất chị lần hai.

Công ty quyết định chuyển anh xuống Cà Mau làm việc. Anh buồn rười rượi chia tay bạn bè, những cô người yêu cũ và những “râu ria” của những ngày tình trường đã qua. Chị đón nhận tin người yêu cũ sẽ chuyển công tác không vui không buồn. Chị chạy khắp những con đường, chạy khắp các ngã đường, chị chạy mãi, chạy mãi. Khi chị xuất hiện, xe anh chuyển bánh. Anh nhìn vào chị, thương màu áo vàng chị mặc, anh liên tưởng đến màu hoa bò cạp nở rộ đất Củ Chi. Anh quặn lòng... khi xe chở anh đi thật xa, chị quay về, đánh rơi giọt nước mắt trong chiều nhạt nắng. Bỗng mưa! Ai biết được chị khóc!

Một thời gian ngắn sau, “người yêu lí trí” của chị trở về. Anh mang theo một bó hồng nhung, và một hộp đỏ, mở ra một chiếc nhẫn kim cương. Chị nhìn những thứ ấy, nhìn anh! Chị cầm lấy bó hoa, cầm lấy cái hộp, chị nói anh về đi, cho chị một tuần. Nếu lần sau gặp anh, ngón áp út của chị đeo nhẫn, nghĩa là mình cưới! anh gật khẽ, anh ra về, xe anh lướt êm ra đường, mất hút!

Tranh thủ mấy ngày nghỉ phép, chị đi Cà Mau. Nhận được điện thoại của chị, người yêu cũ bỏ dở ca làm, chạy vụt ra cổng, đối diện với chị, anh bật khóc! Chị khóc!

Trước khi chị về, họ ngồi im lặng bên nhau rất lâu. Chị khoe anh cái nhẫn kim cương trong cái hộp màu đỏ. Anh im lặng. Chị khoe anh sắp tới chị làm đám cưới. Chị nói ngày cưới chị anh nhất định phải về. Vì chị sẽ là cô dâu đẹp nhất. Cô dâu không cầm hoa cưới là hồng, cô dâu sẽ mặc váy cưới màu vàng và cầm hoa cưới bò cạp. Anh im lặng. Em yêu hoa bò cạp! Chị nói khẽ với anh. Xe chuyển bánh. Anh bịn rịn nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của chị. Chị bước lên xe, giấu ánh mắt sưng nước. Cái hộp màu đỏ được mở ra, tay chị vịn trên thành cửa sổ lộng gió, ngón áp út trở nên duyên dáng nhờ chiếc nhẫn kim cương. Chị gạt nước mắt, nhớ màu hoa bò cạp, nhớ bàn tay ai quét những giọt nước mưa trên mặt chị. Hoa bò cạp rưng rưng...chị yêu hoa bò cạp từ ngày đó!

Như Nguyệt